

"Woensdag 3 maart 1987. Breng Ina koffie en boterhammen op bed."

Woensdag 3 maart 1987. Breng Ina koffie en boterhammen op bed. Raam dias verder in. Lees interview met Zero kunstenaar Henk Peeters. Misja gaat met Ronnie naar Groningen. Schrijf adressen in mijn kaartsys teem. Pelham Trading Company belt me op over de beleggings mogelijkheden. Ik houd de boot af. De V- snaar stond te slap afgesteld. De accu blijkt leeg in Bergum. De ANWB komt een stroomstoot leveren. We rijden een half uur om de accu op te laden. Ellen Doré van het humanisties centrum te Groningen belt op om afspraak te maken voor de tentoonstelling waar ik ongeveer 23 weken kan hangen. Donderdag 5 maart 1987. Diafilm Fuji gekocht in Bergum. Negatieven opgehaald. Om half twee naar fitness. Ina vertrekt vanuit fitness naar Wageningen om morgen Ulrike Sterman op te zoeken. Om vijf uur verlaat ik de fitnesszaal. Onderweg naar de Schoolstraat hoor ik een kleutermeisje hartverscheurend huilen in de bosjes bij de supermarkt. Ik stap op haar af en vraag waar haar moeder is. Boodschappen doen. Samen gaan we de supermarkt in mama zoeken. Nergens te vinden. Ik vraag of ze weet waar haar huis is. Ze knikt bedremmeld. We lopen er naar toe, vlak bij de supermarkt. "Hier is het," zegt ze en loopt via de achterdeur naar binnen. Om kwart over zes bus naar Garijp. Vijf minuten nadat ik thuis ben belt Ina van uit Wageningen op. Zaterdag 7 maart 1987. Naar fitness. Bankdrukken 65 kilo veertig maal. Biceps; 12 kilo. Triceps: 12 kilo. Zondag 8 maart. 1987. Ik lees Ina voor uit "Reizen" van Jef Geeraerts. Koffie op bed en boterhammen gebracht. Het is buiten koud, min twee graden. Zonnig en windstil. Lees artikel in Volkskrant over het Leidseplein. De dias uit Bretagne aan het inramen. Donderdag 12 maart 1987. Meegereden naar Leeuwarden. Diaraampjes CS Agfa gekocht. Bij boekhandel De Tille uit het antiquariaat aanbod het boek "Gijzelaars van satan" van Malachi Martin gekocht. Om half twee weer naar huis met bus 20, die voor onze deur stopt. Om zes uur naar fitness. Donderdag 21 april 1987. Om half zes bij Chris gearriveerd. Chris zegt dat Helmantel een gek is. Een simpele gek. Vanwege zijn uitspraak over het licht aan de Franse zuid kust waar hij nog nooit is geweest: "Het licht is er heel bijzonder alheowel ik 't nooit gezien heb". Naar café Jan Heuvel waar Peter Vos luidruchtig kinderliedjes zit te brullen. Donderdag 22 okt. 1987. Om half negen vertrokken naar Amsterdam per auto met Ina en om half een staan we op de Pres. Kennedylaan voor het huis van Henke. Ik bel aan en zie tot mijn verbazing haar ex-echtgenoot Mark de deur openen. Hij nodigt ons verdacht hartelijk binnen en we drinken thee. Mark zegt dat hij mij als een ware christen wil vergeven wat ik hem allemaal heb aangedaan. "Dat is mooi van je," zeg ik spottend, maar ik ben me van geen kwaad bewust. Het is eerder andersom. Het was Mark die me verzekerde dat hij samen met een beeldhouwer (alleen durft hij niets) die mij niet eens kende, er alles aan zou doen om te verhinderen dat ik aan de christelijke academie te Kampen zou komen les geven. "En de directeur staat ook helemaal vierkant achter mij," verklaarde hij naief. Ik zat er niet op te wachten om een lullig academie baantje te vervullen en als een lesboer uren te draaien. Ik was nu eenmaal een vrije schilder die vrij wilde blijven. Ik had Mark een keer naar aanleiding van zijn reportage in het blad van Christian Artists een briefje geschreven dat ik hem uiterst hypocriet vond. Ina vertelt dat ze een boek aan het schrijven is. Mark reageert met: "Ik schrijf op het ogenblik aan wel drie boeken: een over Mijn Visie Op De Landschapsschilderkunst Van De Zeventiende Eeuw, een tweede over grafies ontwerpen anno nu en het derde over mijn eigen leven en werken in het licht van de Grote Meesters." Ik zeg dat de mensheid vooral op dat laatste boek zit te wachten. Volgens Mark wordt het een onverbidde bestseller die zijn ster tot ver boven het wazige firmament van het walhalla van de moderne kunst zal doorstoten. Het zal dan ook nooit uitgegeven worden. Om elf uur bellen

we aan bij schilderesje Paula, die op vegetarische halve zolen Birkenstockers loopt, tot ons afgrijzen de onmiddellijke en definitieve tweede afknapper van de dag na Mark de Klijn, die door en door verwende gefrustreerde Jodenjongen. Paula blijkt een lichtelijk gefrustreerde, zoveelste rangs schilderes op een benauwde boven etage die net haar opleiding aan de Rijksakademie heeft voltooid, dus in het bezit is van een brevet van onvermogen. De muren van haar huis hangen vol onooglijke, krijterige, vlak geschilderde doeken waar de honden

g
een brood van lusten. Ik onderdruk mijn walging. Ze roemt haar "leermeester" Arie Kater, die niet voor de poes was en dagelijks naar goed artiesten voorbeeld straal bezopen aan de bar van Arti hing en na een paar pilsjes zijn keel begon hees te brullen: "Ik ben de grootste levende schilder! Ik ben de grootste! De allergrootste!" Ik zat een keer naast hem toen hij dat ook weer begon te schreeuwen. Ik tikte hem op de schouder en zei: "Mééént U dat nou werkelijk?" Hij werd onzeker, stamelde wat onverstaanbaar terug en zei: "Nou, euh.. ik, euh ... nou, eh, eigenlijk niet!" "Waarom zegt U dat dan?" vroeg ik. "Ach, je moet toch wat zeggen, anders val je als artiest niet op en er zitten toevallig wel even een paar lekkere wijven met joekels van tietten aan de overkant van de bar, die tippelen daar wel in bij mij en dan kan ik straks lekker met die wijven mee naar huis om een potje te rollebollen met zijn drietjes en blijf jij hier als droogneuker alleen achter, meneer de bescheidenheid!" Ik wist genoeg en beeindigde het gesprek. Wel zei ik hem nog dat hij beter niets kon zeggen als hij niets te zeggen had.